

jeg sad i Udvalget. Men det ærede Medlem, der er Ordfører her, beklæder ogsaa Stillingen som Formand saavel i Fattigudvalget som ogsaa i Udvalget angaaende Alderdomsforsørgelsen, og det vilde have været ham saare let i bægge disse Udvalg at faa sin Vilje sat igennem, thi det er jo saaledes, at ifølge den politiske Kombination, der er bleven her, raader det ærede Medlem over Flertallet i bægge Udvalg, og han vilde altsaa have kunnet ordne Sagerne i disse Udvalg fuldstændig, som han ønskede, fuldstændig, som det faldt ham selv bedst. Han vilde i Fattigudvalget have kunnet indsatte disse Bestemmelser i Fattigloven, disse Bestemmelser, der nu ligger som særlig Lov her paa Tingets Bord, og jeg vil sige, at der havde de deres Plads. Det havde været riagtigere, om det ærede Medlem havde indsat disse Bestemmelser i Fattigloven i Stedet for at fremlægge dem som et særligt Forslag til Forsørgelse for gamle fattige. Han vilde i Alderdomsforsørgelsesudvalget have kunnet fremstille dette Forslag som Ændring til 2den Behandling, og han vilde derved have kunnet spare denne første Behandling; men det ærede Medlem har foretrukket at spare Arbejdet for Alderdomsforsørgelsesudvalget og unddrage Fattigudvalget det, som med rette tilhørte dette Udvalg. Naar det ærede Medlem har handlet saaledes, saa er det, jeg ikke kan undlade at sige, at saa havde han i sin Tid ikke Ret til at beklage sig over mine Hændlinger. Dette Forslag, som fremligger her, har jo en politisk Side, og derfor vil det ikke kunne vente at finde Sympati i den Side af Salen, hos dem, paa hvis Vegne jeg her taler. Det er fremgaaet af et Flertal her i Salen, som har samlet sig om forskellige Formaal, og et af disse Formaal, hvorom dette Flertal har samlet sig, er blevet laagt tydelig frem saavel paa Møderne ude omkring som ogsaa i dette Flertals Presse. Baade i Højre- og i Venstre-bladene er det blevet fremlagt, at et af disse Flertals Formaal, maaske det vigtigste, var at bekæmpe den politiske Side, hvortil jeg harer, at bekæmpe Socialdemokratiet. Som Følge deraf vil det allerede være givet, at hvad der kommer frem paa denne Maade, ser man fra vor Side hen til med nogen Mistillid; det formaar ikke at vække ens Sympati, naar det kommer derfra, og man mærker, at der ligger noget bag ved, selv om man bekræftiger sig med en Sag, man skulde tro kunde holdes fuldstændig udenfor noget saadant. Og en Ting gør endnu, at jeg ikke kan betragte dette Forslag med Sympati. Det er, at det er bygget paa

denne Østtat, vel ikke saa direkte som det tidligere Forslag, der er kommet frem, men dog saaledes, at Østtatten er en Forudsætning for dette Forslags Gennemførelse, at Østtatten ligger parat til at komme frem som Frugt af Overenskomsten mellem de forskellige Sider af Salen. Dette vil jo sige det samme, som at naar der skal reformeres for Arbejderne, for de fattige, saa er det atter dem selv, der skulle betale det. Det er kun en ganske lille Forandring, der er sket i saa Henseende. Før var det dem, der drak Øl; ifølge det, som blev vedtaget ved 3dje Behandling af Forslaget angaaende Ophævelsen af Tolden paa Naasuffer m. m., vil det nu ogsaa blive dem, der spise Ris. Det er Østtatten og Kistolden, som egentlig ligger til Bunds for den Alderdomsforsørgelse, som foreligger her. Naar jeg siger Alderdomsforsørgelse, saa er det ikke saaledes, at jeg kan anerkende dette Forslag for at være et Forslag om Arbejdernes Alderdomsforsørgelse. Jeg kan kun se paa dette Forslag som et Tillæg til Fattiglovgivningen, som et Led af hele vor Fattiglovgivning, som en Del af Fattigloven, og man behøver kun at sammenholde enkelte Paragraffer deraf, for at dette kan blive ganske klart. Sammenholder man saaledes § 5, 1ste Paragraph, med § 9, vil man snart se, at i § 5 betegnes denne Alderdomsforsørgelse, denne Understøttelse, saaledes, at den bør udgøre, hvad der til enhver Tid behøves til den understøttedes og Families nødvendige Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilhælde. Men jeg vil spørge ærede Medlemmer: Er det ikke det, der for Djebliffet bliver ydet Fattiglemmerne herhjemme i vort Land? Saa de ikke det, som er nødvendigt til deres Underhold, det strængt nødvendige til deres og Families Underhold? Altsaa er det ikke noget særligt, der her bliver de fattige til Del, det er kun det, som Fattiglemmerne Landet over allerede erholde nu. Og de gamles Forsørgelse ifølge denne Lov vil ikke være forskjellig fra den Forsørgelse, de fattige nu faa rundt omkring paa de forskellige Anstalter. Der sidder her i denne Sal ikke saa faa Medlemmer af Sogneraad, Mænd, som have med kommunale Sager at gøre, altsaa ogsaa have med Bestyrelsen af Fattigvæsenet at gøre i deres Kommuner. Jeg vilde gerne se nogen af dem staa frem og sige, at de fattige rundt omkring ikke faa nu, hvad der er strængt nødvendigt; der er vist ingen, der vil sige dette. Men naar de ikke tør eller ville benægte dette, saa vil man se, at dette Lovforslag ikke tilfugter at give de fattige andet, end hvad de faa i Forvejen, og at